

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku M. P.
przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w B.
o okres zawieszenia świadczenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 kwietnia 2005 r.,
na skutek kasacji organu rentowego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 7 kwietnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2004 r. (III AUa .../03) w wyniku apelacji wnioskodawcy – M. P. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 10 kwietnia 2003 r. (VII U .../03) w ten sposób, że ustalił prawo wnioskodawcy do wojskowego zaopatrzenia emerytalnego z zawieszeniem wypłaty świadczenia na okres od dnia 1 listopada 2002 r. do dnia 31 października 2003 r.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 7 kwietnia 2004 r. pełnomocnik strony pozwanej – Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w B. zarzucił naruszenie art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. w zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66) w związku z art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych RP w latach 2001-2006

(Dz. U. Nr 76, poz. 804) przez błędną wykładnię tych przepisów. Równocześnie, pełnomocnik strony pozwanej wskazał, iż okolicznością uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania jest rozbieżność orzecznictwa przy stosowaniu powyższych przepisów oraz potrzeba ich wykładni w celu odpowiedzi na pytanie, czy okres, za który żołnierz zawodowy otrzymał uposażenie przewidziane w ustawie z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (jednolity tekst: Dz. U. z 1992 r. Nr 5, poz. 18 ze zm.) sumuje się z okresem, za który wypłacono jednorazowe odszkodowanie z tytułu skróconego okresu wypowiedzenia stosunku zawodowej służby wojskowej stosownie do art. 14 ust. 6 ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych RP w latach 2001-2006, ponieważ w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny ograniczył się wyłącznie do przytoczenia tezy i obszernego uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r. (II UK 112/03), natomiast „nie widział albo nie chciał widzieć tego, że w rachubę może wchodzić inna wykładnia przytoczonych wyżej przepisów, czego jaskrawym przykładem jest orzecznictwo sądów powszechnych w tego rodzaju sprawach. (...) Godzi się bowiem zauważyć, że inny już skład Sądu Najwyższego (...) miał wątpliwości (...) i postanowił zwrócić się o rozstrzygnięcie tej kwestii do składu rozszerzonego.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ KPC, w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 KPC), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 KPC – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 KPC – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi

nieważność postępowania” (art. 393 § 2 KPC). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określone w art. 393³ § 1 pkt 3 KPC, a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania.

Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość sformułowanie w *petitum* kasacji – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – opinii, iż za przyjęciem jej do rozpoznania przemawia potrzeba wykładni wskazanych w niej przepisów, a to w celu odpowiedzi na pytanie, czy okres, za który żołnierz zawodowy otrzymał uposażenie przewidziane w ustawie z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (jednolity tekst: Dz. U. z 1992 r. Nr 5, poz. 18 ze zm.) sumuje się z okresem, za który wypłacono jednorazowe odszkodowanie z tytułu skróconego okresu wypowiedzenia stosunku zawodowej służby wojskowej stosownie do art. 14 ust. 6 ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych RP w latach 2001-2006, bowiem – zdaniem pełnomocnika strony pozwanej – w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny ograniczył się wyłącznie do przytoczenia tezy i obszernego uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r. (II UK 112/03), natomiast „nie widział albo nie chciał widzieć tego, że w rachubę może wchodzić inna wykładnia przytoczonych wyżej przepisów, czego jaskrawym przykładem jest orzecznictwo sądów powszechnych w tego rodzaju sprawach. (...) Godzi się bowiem zauważyć, że inny już skład Sądu Najwyższego (...) miał wątpliwości (...) i postanowił zwrócić się o rozstrzygnięcie tej kwestii do składu rozszerzonego.” – i to tym bardziej, że Sąd Najwyższy w uchwale powiększonego składu z dnia 5 października 2004 r. (III UZP 2/04 – OSNIPUSiSP z 2005 r. nr 2 poz. 24) stwierdził, że „żołnierz, któremu na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej i finansowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001-2006

(Dz. U. Nr 76, poz. 804 ze zm.) skrócono okres wypowiedzenia zawodowej służby wojskowej, nabywa prawo do emerytury z upływem ostatniego dnia okresu, za który wypłacono mu jednorazowe odszkodowanie przewidziane w art. 14 ust. 2 tej ustawy. Po tym dniu, odmowa wypłaty emerytury może dotyczyć jedynie miesięcy pozostałych do upływu rocznego okresu pobierania uposażenia przewidzianego w art 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (jednolity tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 639 ze zm.).”

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 KPC w związku z art. 393 § 1 pkt 3 KPC orzekł jak w sentencji.

Teza:

Por. uchwała powiększonego składu Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2004 r. (III UZP 2/04 – OSNIPUSiSP z 2005 r. nr 2 poz. 24).